

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑξωτερικοῦ :

Ετησίᾳ δρ. 8,— Ἑτησίᾳ φρ. 10,—
Ἑξάμηνος 4,50 Ἑξάμηνος 5,50
Τριμήνος 2,50 Τριμήνος 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 23 Αὐγούστου 1914

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 38

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULIES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Ἐν τούτοις ἡ παρέλασις τῶν φυλῶν ἐτελειώσεν. Ὅλοι ὅσοι ἔλαβαν μέρος, παρετάχθησαν τώρα εἰς δύο στοίχους, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων θὰ διήρχετο ὁ Σουλτάνος μετὰ τὴν ἀκολουθίαν του, διὰ νὰ ἐπιτερέψῃ εἰς τὸ παλάτι.

Ὁ Λουλού ἐσυλλογίζετο, ὅτι τὸ σχέδιον ἀπέτυχε καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ περιμένουν ἄλλην εὐκαιρίαν διὰ νὰ πλησιάσουν τὸν Σουλτάνον.

Ἄλλ' ἔφαρνα ἀνακόπεται ἡ πορεία τοῦ ὀμίλου, εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκεται ὁ Μουλῆ-Ἀβδελαζίζ. Οἱ ἀκολουθοὶ του, οἱ μουσικοὶ, πρὸς στιγμὴν σταματοῦν ἀποτόμως. Ἀντήγει μία πνιγμένη κραυγὴ. Οἱ ἵππεῖς διέρχονται μετὰ καλπασμὸν ἄνωθεν λευκοῦ σώματος (*), τὸ ὁποῖον μένει ἐξη-

Ε' (*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου. σελ. 290.

«Ὡς το κομμάτιον!» (Σελ. 294, στ. γ')

πλωμένον ἀκίνητον εἰς τὸν δρόμον. Καὶ ὁ ὀμίλος ἐξακολουθεῖ τὴν πορείαν του, ἤρεμον καὶ κανονικῇ.

Ἀλλὰ ὁ Λουλού αἰσθάνεται τὴν καρδίαν του νὰ παλλῇ δυνατά. Μαντεύει μᾶλλον παρὰ βλέπει, ὅτι τὸ λευκὸν ἐκεῖνο ἀκίνητον σῶμα, εἶνε ὁ Τζούλης... ἴσως νεκρός.

Χωρὶς νῆκουσιν τὸν ἀρχιμουσικόν, ὁ ὁποῖος ᾔθελε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, χώνεται, περὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν καὶ τρέχει μέχρι τοῦ σώματος ἐκείνου, τὸ ὁποῖον εἶχαν καταπατήσῃ τὰ ἄλογα.

Δὲν ἠπατήθη. Εἶνε τῶντι ὁ φίλος του, ἐξηπλωμένος ἐκεῖ, ἀναίσθητος, μετὰ τὸ πρόσωπον κατακυματωμένον. Εἰς τὰ χέρια του σφίγγει ἀκόμη τὴν περιφρην ἀναφορὰν, σχισμένην καὶ κηλιδωμένην μετὰ αἱματά...

Ὁ Λουλού ἐνόησε τί συνέβη. Ὁ σπουδαστής, ἀλλόνητος εἰς τὴν ἀπόφασίν του, ἔτρεξε πρὸς συνάντησιν τοῦ Σουλτάνου, τὴν στιγμὴν ποὺ ἐπερνοῦσεν ἐμπρὸς του.

Οἱ φρουροὶ ὅμως, νομίσαντες ὅτι εἶνε κανένας τρελλὸς, τὸν ἐσπρωξαν, τὸν ἔρριξαν κάτω καὶ ἐπέρασαν ἀπὸ ἐπάνω του.

Ἐνῷ ὁ Λουλού, σκυρμένος ἐπὶ τοῦ πελιδνοῦ προσώπου τοῦ φίλου του, προσπαθεῖ νὰ τὸν ζωογονήσῃ, ἤκουσε τὸν κρότον ἀμάξης, ἡ ὁποία ἐφθανε μετὰ καλπασμὸν. Ἡ ἀμάξα ἐστάθη. Ἐνῶς Μαροκινὸς κατέβη καὶ, βοηθούμενος ἀπὸ ἕνα ἄλλον, ἐσήκωσε τὸ σῶμα τοῦ Τζούλη καὶ τὸ ἐξήπλωσεν εἰς τὴν ἀμάξαν.

Μόλις ἐπρόσβλεψεν ὁ Λουλού νῆανθῃ καὶ αὐτὸς καὶ νὰ καθίσῃ πλησίον του. Ἡ ἀμάξα διηρμήθη ὀλοταχῶς πρὸς τὸ παλάτι. Ὁ Τζούλης ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἀναίσθητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

ΤΟ ΕΥΛΟΚΟΠΗΜΑ

Ἐπιμονή.

Ἄλλ' ὁ Τζούλης, ὅπως ἔλεγεν ὁ ἴδιος, ἦτο ἐπτάψυχος σὰν γὰρ καὶ δὲν

«Ὁ Λουλού ἔγνωσε τὴν χρυσὴν ἀλυσίδα εἰς τὸ χεῖρ ἐνός τῶν μαύρων...»

ἐννοοῦσε κατ' οὐδένα τρόπον νῆφισιν τὰ κόκκαλά του εἰς τὸ Μαρόκον, διὰ νὰ τὰ κάμουν οἱ Μαροκινοὶ σφυρίκτρες. Ἀμέσως τὸν ἐπεριποιήθη ἕνας ἱατρός τῶν ἀνακτόρων καὶ ἐντός ὀλίγου ἔγεινε καλά.

Ἡ περιπέτειά του ἐκείνη ἐθεωρήθη ἀπ' ὅλους ὡς τυχαῖον δυστύχημα. Ὁ νεαρὸς Παρισινός, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὴν ἀνοησίαν νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἀνετράπη καὶ καταπατήθη ἀπὸ τοὺς ἵππεῖς τῆς αὐτοκρατορικῆς συνοδείας. Τὸ πρᾶγμα ἔγεινε μετὰ τόσῃ ταχύτητά, ὥστε οὔτε οἱ πλησιέστεροι ἱστάμενοι δὲν ἀντελήφθησαν, ὅτι ὁ ἀρμηχανικὸς τοῦ ἁρμονίου ἐδοκίμασε νὰ ἐπιδοσῇ ἀναφορὰν.

Ἐννοεῖται, ὅτι καὶ ὁ Σουλτάνος δὲν εἶδε τίποτε. Οἱ δὲ περὶ αὐτὸν ἀπέφυγαν γὰρ τῷ κάμουν λόγον περὶ τοῦ ἐπεισοδίου, τὸ ὁποῖον ἤμποροῦσε νὰ τὸν ἀνησυχήσῃ.

Ἐδυνάως αἱ πληγαὶ τοῦ Τζούλη ἦσαν ἐλαφραί, μολοντί δολιχῆρος ἱκὴ ἐπέρασεν ἀπὸ πάνω του μετὰ καλπασμὸν. Φαίνεται, ὅτι τὰ θαυμαστὰ αὐτὰ ἀραβικὰ ἄλογα ὑπερπηδοῦν τὸ σῶμα κατακυμαίνοντος ἀνθρώπου καὶ κάμουν ὅ,τι ἤμπορουν διὰ νὰ μὴ τὸν πατήσουν.

Ούτω μετά δύο ημέρας ο Τζούλης έση-
κώθη από το κρεβάτι, ώχρος όλίγον και
χωλαίνων, αλλά κατά τάλλα υγιέστατος.
Και άνελαβε την συνήθη του ύπηρεσίαν.

Η «ύπηρεσία» αυτή συνίστατο εις τὸ
να γυαλίξη τὸ ὄργανόν του και νὰ παίξη
χαρτιά ή ντόμινο μέ τούς εύρωπαίους συν-
αδέλους του.

Ο πρώτος πού συνήντησε, μόλις ἐξηλ-
θεν από τὸ δωμάτιόν του, ήτο ὁ Ζερμαίν.
Ο ἀρχιθαλαμηπόλος, μέ την συνήθη του
εύγένειαν, ἔσπευσε νὰ πληροφορηθῇ περί
τῆς υγείας του.

— Ο κύριος εἶνε τώρα καλλίτερος ;
τὸν ἠρώτησε. Χαίρω πάρα πολύ... Αὐτοί
οἱ καθαλλάρηδες τῆς συνοδείας εἶνε λι-
γάκι βάνουσι· ἀλλά δὲν παίζουν· ἔχουν
διαταγή νάπομακρύνουν, κ' ἐν ἀνάγκη νὰ
σκοτώνουν, κάθε ἄνθρωπο πού θά ἐπλησία-
ζε πάρα πολύ τὸν Σουλτάνο. Φυλάγεται
καλά, βλέπετε, ή Αὐτοῦ Μεγαλειότης
καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν πλησιάσῃ ὅποιος
θέλει.

— Καλά, καλά, ἀπεκρίθη ἀποτόμως
ὁ Τζούλης. Καὶ ὁ κύριός σου τί γίνεται ;
"Εχεις τίποτε νεώτερον ;

— Τίποτε ἀπολύτως, κύριε. "Ελαβα
ἤδη τὴν τιμὴν νὰ σῶς πῶ, ὅτι ὁ κύριός
μου δὲν προειδοποιεῖ ποτέ. Εἴμπορεῖ νὰ
ἐλθῇ καὶ σήμερα...

— Καὶ ἔς ἕνα χρόνο, ναί, τὸ ξέρω !
εἶπεν ὁ Τζούλης, στρέφων τὰ νῦτα πρὸς
τὸν Ζερμαίν.

Ο Λουλού ἐχάρη πολύ διὰ τὴν τα-
χεῖαν ἀνάρρωσιν τοῦ φίλου του, τὸν ὁ-
ποῖον πρὸς στιγμὴν ἐνόμισε νεκρόν, ἀλλά
τῷ ἀπηγόρευσε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀπόπει-
ραν.

— Βλέπεις, τῷ εἶπεν, ὅτι αὐτὴ τῇ
φορὰ ἐγὼ εἶχα δίκην καὶ ὅτι ή ιδέα σου
νὰ μιλήσῃς στὸ Σουλτάνο, θά μπορούσε νὰ
σοῦ στοιχίσῃ πολὺ ἀκριά ; Φαίνεται, ὅτι
αὐτῆς δὲν εἶνε ἀπλόος ἄνθρωπος, εἶνε
θεός. Γιὰ θυμήσου τί ὥραιος πού ήτον
ἐπάνω στὸ ἄσπρο του ἄλογο, περιστοιχισμέ-
νος ἀπὸ ὄλους του τούς στρατιώτας, ὅταν
οἱ ἀρχηγοὶ τὸν προσκυνούσαν καὶ αὐτὸς
τούς εύλογοῦσε !

— Καλὰ ντέ, ἔκαμεν ὁ Τζούλης ὑψώ-
νων τούς ὤμους· ὅλ' αὐτὰ εἶνε καλὰ γιὰ
νὰ θαμβώσουν τούς Μαροκινούς· ἀλλά ἐ-
μεῖς δὲν εἴμεθα Μαροκινοί. Εἶδαμε εἰς
τὸ Παρίσι καὶ καὶ καὶ Βασιλεῖς καὶ Αὐτο-
κράτορας ! Ὁρκίσθηκα νὰ τοῦ δώσω τὴν
ἀναφορά μου, καὶ θά τοῦ τῇ δώσω !

Εἰς μάτην προσεπάθησεν ὁ Λουλού νὰ
μεταπείθῃ τὸν φίλον του, ὁ ὅποιος ήτο
«κεφάλι ἀγύριστο» καὶ τὸν ὅποιον καμμία
ἀποτυχία δὲν ἀπεθάρρυνε.

— Ἀλλως τε, ἐξηκολούθησε, μήπως
ἔχομε καὶ τίποτε ἄλλο νὰ κάμωμε ; Δὲν
θά περάσουμε βέβαια ὅλη μας τῇ ζωῇ
κλεισμένοι ε' αὐτὸ τὸ παλάτι, ὅπου ἀπὸ
στιγμὴ σὲ στιγμὴ κινδυνεύομε νὰ ἰδοῦμε
τὸν χαριτόδωτον κύριον Δίν !... Πρέπει

νὰ βροῦμε τὸν μπαμπᾶ σου καὶ τὴ μαμμά
σου, τί διάβολο !

— Ὡ ναί ! ἔκαμεν ὁ Λουλού, ὁ ὅποιος
δὲν ἠμπορούσε νάκούσῃ προσεφόμενον τὸ
ὄνομα τῶν γονέων του χωρὶς νὰ θαυμάσῃ.
Φθάνει νὰ μὴν ἔπαθον τίποτε κ' αὐτοὶ οἱ
δυστυχισμένοι. Περὶεργο πρᾶγμα νὰ μὴν
ἀπαντήσουν στὸ γράμμα μου !

— Μπα, εἶπεν ὁ Τζούλης, αὐτὸ θά τὸ
μάθωμε γρήγορα.

— Ἐχεις πάλι κανένα σχέδιο ;

— Ἐννοεῖται.

— Δυστυχία μας ! Φυλάξου !

— Ὅποιος δὲν διακινδυνεύει τίποτε,
δὲν ἔχει τίποτε. Κ' ὅπως γλυτώσαμε ἀπὸ
τὸ Κασμπᾶ, ἔτσι θά γλυτώσωμε κ' ἀπ'
ἐδῶ !

Ο Λουλού ἐνόησεν, ὅτι ήτο περιττὸν
νὰ ἐπιμένῃ καὶ ἄρῃσε τὸν φίλον του, διὰ νὰ
μεταβῇ εἰς τὴν αἰθουσαν τῶν συναυλιῶν,
ὅπου ἐμελετοῦσε καθημέραν βολιὶ ὑπὸ τὴν
διεύθυνσιν τοῦ ἀρχιμουσικοῦ.

Ἡτοίμαζαν τὴν συναυλίαν, τὴν ὁποίαν
θά ἔδιδαν τὴν προσεχῇ Παρασκευὴν ἐνώ-
πιον τοῦ Σουλτάνου.

Ὅταν ἐπανεῖδε τὸν Τζούλην, τὴν ὥραν
τοῦ γεύματος, οὗτος τῷ ἀνήγγειλε μίαν
μεγάλην εἰδήσιν.

— Τὸ ξέρεις, τῷ εἶπεν, ὅτι θά ἰδοῦμε
τὸ Σουλτάνο τώρα τ' ἀπόγευμα ; Καθὼς
μοῦ εἶπαν οἱ συνάδελφοι, θά ἐλθῇ νὰ
παίξῃ τέννις στὴν αὐλὴ μας. Ἐλα νὰ ἰ-
δῇς, ἔβαλαν κιόλα τὸ δίκτυ καὶ κατέβρε-
ξαν.

Ο σπουδαστὴς ἐπήρξε τὸν φίλον του ἀπὸ
τὸ χέρι καὶ τὸν ὡδήγησε εἰς τὸ δωμάτιον
ὅπου εἶχε τὸ ὄργανόν του.

— Ἰδέε, ἐξηκολούθησε, δείχνων τὴν
πλατεῖαν τοῦ τέννις, ή ὁποία ἐξετείνετο
πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ ἐργαστηρίου· ἀπὸ ἐδῶ
θὰ τὸν ἰδοῦμε μιά χαρά· ἔχομε θεωρεῖο
πρώτης σειρᾶς.

Καὶ χαμηλοφώνως προσέθεσε :

— Κ' ἴσως θά τοῦ μιλήσωμε...

— Ὡστε ἐπιμένεις στὴν ιδέα σου ;

— Ἀκούς ἐκεῖ ! Μᾶς παρουσιάζεται
μιά μοναδικὴ εύκαιρία πού δὲν πρέπει νὰ
τὴν ἀρίστωμε. Καὶ μάλιστα αὐτὴ τῇ φορὰ
δὲν θά ὑπάρχουν ἱππεῖς γιὰ νὰ μὲ ἀναπο-
δογυρίσουν.

Ο υἱὸς τοῦ κ. Ρισανὲλ δὲν ἀπεκρίθη
τίποτε. Ἀλλ' ήτο φοδισμένος καὶ σκε-
πτικός.

Εἰς τὸ τραπέζι δὲν εἶχε διόλου ὄρεξιν
κ' ἐκύτταζε μέ θαυμασμόν τὸν Τζούλην,
ὁ ὅποιος ἔτρωγε μέ ὀλην του τὴν ἡσυχίαν,
ὡς νὰ μὴν ἐπρόκειτο νὰ διακινδυνεύσῃ ἴσως
ἄλλην μίαν φορὰν τὴν ζωὴν του.

Ἄμα ἐτελείωσε τὸ γεῦμά του, ὡδή-
γησε πάλιν τὸν μικρόν του φίλον εἰς τὸ
ἐργαστήριον, ὅπου τῷ ἔδειξε μίαν ψάβαν
καὶ τῷ εἶπε :

— Ἐκπλῶσω ἐκεῖ· γάμω καὶ μὴν κι-
νηθῇς ὡς πού νὰ σοῦ πῶ.

Κατόπιν ἐμίσκλεισε τὸ θυρόφυλλον εἰς

τρόπον ὥστε νὰ βλέπῃ τὰ συμβαίνοντα εἰς
τὴν αὐλὴν, χωρὶς νὰ βλέπουν ἀπὸ τὴν
αὐλὴν εἰς τὸ ἐργαστήριον.

— Τώρα, εἶπεν, ὅλα εἶνε ἑτοιμα.
Ἐμπρός !

Μετὰ μὲτρησιν τοῦ ἔκπληξιν, ὁ Λουλού
εἶδε τότε τὸν φίλον του νὰ διευθύνεται πρὸς
τὸ ὄργανον καὶ νὰ τὸ ἐτοιμάζῃ, ὡς ἐάν
ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ.

— Τί κάνεις ἐκεῖ ; τὸν ἠρώτησε.

— Τὸ καθήκόν μου ! ἀπεκρίθη ὁ Τζού-
λης. Μὲ διέταξαν νὰ ἔχω πάντα τὸ ὄργα-
νόν μου ἑτοιμο. Καὶ ἀπλούστατα συμμο-
ροῦμαι μέ τὴν διαταγήν.

Τὸ τέννις τοῦ Μουλαῖ - Ἀβδελαζίζ.

Ἐπέρασε μία σχεδὸν ὥρα, — ἀνυπομο-
νησίας διὰ τὸν Τζούλην καὶ εύχαριστή-
σεως διὰ τὸν Λουλού, ὁ ὅποιος ἤρχισε νὰ
ἐλπίζῃ, ὅτι οὔτε σήμερα δὲν θά ἐξήρχετο
ὁ Σουλτάνος.

Ἀλλ' ἔξαφνα, ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Κου-
νοῦ Περιπτέρου, ἠκούσθησαν ὀμιλίες καὶ
γέλια, καὶ ἀπὸ τὴν μισόκλειστην θύραν οἱ
δύο Παρισινοὶ εἶδαν ἕνα γραφικόν ὄμιλον
νὰ πλησιάζῃ πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Εἰς τὸ κέντρον τοῦ ὀμίλου ήτον ἕνας ὑ-
ψηλὸς νέος, εἰκασιν ὡς εἰκοσιπέντε ἐτῶν,
ὀλίγον παχὺς διὰ τὴν ἡλικίαν του, πολὺ
μελαγχρινός, μέ γενάκια, τὰ ὁποῖα μόλις
ἤρχιζαν νὰ εὐτρύνουν.

Ἐφορούσε τὴν συνήθη λευκὴν ντζελ-
λάμπα τῶν Μαροκινῶν, ἀλλά ή κουκού-
λα ήτο κατακίθασμένη καὶ ἐφαίνετο τὸ κε-
φάλι σκεπασμένον μέ μικρόν κόκκινον ρέσι.

Πλησίον του εἶχε τρία-τέσσαρα πρόσω-
πα, μέ τὰ ὁποῖα συνωμίλει οἰκειότατα. Ἐκ
πρώτης ὄψεως, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐφαίνον-
το ξένοι. Ο ἕνας, μέ κάσκην λευκὴν,
ήτο Ἀγγλος· ὁ ἄλλος, Γερμανός· ὁ δὲ
τρίτος, ἀγνώστου ἐθνικότητος, ἐφορούσε
ὀγκώδη κεφαλὸδεσμον, πλατεῖα πανταλό-
νια γωμμένα εἰς κίτρινες μπότες, καρτάνι
καὶ βουρνόζι.

Ο Μουλαῖ-Ἀβδελαζίζ, μέ τὴν συνο-
δεῖαν του, περιήλθε δὺδ-τρεῖς φορὰς τὴν
αὐλὴν, ἐπεσκέσθη τὸ θηριοτροφεῖόν του
καὶ κατόπιν ἐχασμήθη ἀπὸ ἀνία ἀκατα-
νίκητον.

Οἱ ἄλλοι ἔκαμναν ὅ,τι ἠμποροῦσαν διὰ
νὰ τὸν διασκεδάσουν· ἀλλ' ήτο δύσκολον.
Καθένας ὀμιλοῦσε τὴν ἰδικὴν του γλῶσ-
σαν. Μόνον ὁ ἄνθρωπος μέ τῆς κίτρινες
μπότες ἐπρόφερε μαρικὰς λέξεις μαροκι-
νὰς, μεταφράζων εἰς τὸν Σουλτάνον ὅ,τι
ἔλεγον ὁ Ἀγγλος καὶ ὁ Γερμανός.

Τέλος ἀπεφάσισαν νὰ παίξουν τέννις.

Εἰς νεῦμα τοῦ ἐπιμελητοῦ, ὁ ὁποῖός
παρηκολούθει μακρόθεν τὰ συμβαίνοντα,
πέντε-ἕξ μαῦραι θεραπαινίδες ἔφεραν τῆς
ρακέττες καὶ ἐστάθησαν εἰς τὰ ἄκρα τῆς
πλατείας τοῦ τέννις, διὰ νὰ σηκώνουν τὰς
σφαῖρας. Καὶ τὸ παιχνίδι ἤρχισε.

Ἡτο κορικιώτατον.

(Ἐπεται συνέχεια)

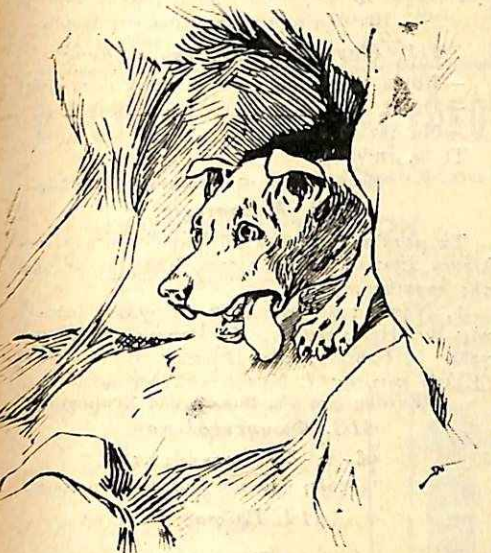
ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ (Συνέχεια· ἴδε σελ. 291)

— Κύριε διευθυντά, κάτι μοῦ λέγει
μέσα μου, ὅτι θά βροῦμε τὸν Ἐρβελίν !

— Ὡ καὶ νὰ ήταν ἀληθινὸ τὸ προαί-
σθημά σου, φίλε μου !... Μᾶ ὕστερ' ἀπὸ
τέσσαρες ἡμέρες !...

— Ἀλήθεια... θά τὸν βροῦμε ἄρ' α γε-
λωτανό ; ἐπιθύρῃσεν ὁ Δυβάλ, μέ πνιγμέ-
νην φωνὴν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

Μολοντόι εἶχε νυκτώσῃ, ὁ Δυβάλ δὲν

«Ἐφάνη ἀμέσως ή κεφαλὴ ἐνός θανικοῦ σκύλου»
(Σελ. 295, στ. γ')

εἶχε τὴν ὑπομονὴν νὰ παραμείνῃ ὡς αὔ-
ριον τὸ πρωί.

Συνοδευόμενος ἀπὸ δύο ἀστυφύλακας,
καλὰ ὠπλισμένους, μετέβη εἰς τὴν ὁδὸν
Σαῖν-Βενσάν.

Πραγματικῶς, τὸ πηγάδι... ἔλκει.

Ἀλλ' ἀπὸ
τόσον βάθος,
ἀπὸ τόσον με-
γάλην ἀπό-
στασιν, δὲν
ἠμποροῦσε κα-
νεῖς νὰ δια-
κρίνῃ, ἂν οἱ
γῆλοι ἐκεῖνοι
ήσαν ἀνθρώ-
που ή ζώου...

Μόλις ἐξη-
μέρωσεν, οἱ
τρεῖς ἀστυνο-
μικοὶ ἐπανήλ-
θον συνοδευό-
μενοι ἀπὸ δύο
πυροσβέστες.

Ἐπρίψαν
μερικὰς πέ-
τρες εἰς τὸ
πηγάδι, διὰ
νὰ ἐκτιμήσουν

τὸ βάθος του· ή βλάστησις ὅμως, μέ-
σα καὶ ἔξω, ήτον τόσον πυκνή, ὥστε ή
πέτρες ἐσταματοῦσαν εἰς τάγκάθια.

Συνεσκέφθησαν τότε περί τοῦ πρακτέου.
Καὶ ἀπεφάσισαν νὰ στήσουν ἐν ἱκρίον, διὰ
νὰ βάλουν μίαν τροχαλεάν μ' ἕνα σχοινί,
ὥστε νὰ ἠμπορέσουν νὰ καταβᾶσουν ἕνα
ἄνθρωπον εἰς τὸ πηγάδι.

Τοῦτο καὶ ἔκαμναν. Εἰς τὸ σχοινί τῆς
τροχαλέας προσέδεσαν ἕνα στερεόν καλάθι,
καὶ ἕνας ἀπὸ τούς πυροσβέστες, ὀπλισθεὶς
μ' ἕνα δρεπάνι, διὰ νὰ κόπῃ τάγκάθια
καὶ νανοίγῃ διόδον, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὀπην.

Ἀλλὰ δὲν κατέβαινε πολὺ γρήγορα.
Ἡ βλάστησις ἔφραττε τὸ πηγάδι ὅλως
διόλου. Μετὰ μίαν ὥραν ἐπιπόνου καὶ μα-
ταίας ἐργασίας, ἠναγκάσθησαν νάναύρουν
τὸν ἄνθρωπον. Τὰ χέρια του ήσαν κατα-
ματωμένα.

Τὸν ἀντικατέστησεν ἄλλος. Ἀλλὰ καὶ
αὐτός, μετὰ μίαν ὥραν, ἀνεσώρθη ἐξηγ-
νημένος, μισολιπόθυμος, διότι, ναί μέν
παρὰ τὸ πηγάδι ήτο ἐλεύθερον ἀπὸ
χόρτα καὶ ἀγκάθια, ἀλλ' εἰς τὸ βάθος ἐ-
κείνο—εἰκοσιπέντε ὡς τριάντα μέτρων,—
ἔλειπεν ὁ ἀήρ. Δύσκολα ἠμποροῦσε κανεῖς
νάναπνεύσῃ.

Ἐνας ἀστυφύλαξ ἐπρότεινε νὰ φέρουν
κ' ἄλλους ἀνθρώπους. Ὁ Δυβάλ ὅμως δὲν
ἤθελε νὰ χάσῃ πλέον οὔτε στιγμὴν. Κ'
ἐκλόησε εἰς τὸ καλάθι, διὰ νὰ κατέλθῃ εἰς
τὸ πηγάδι ὁ ἴδιος.

Ἵστερ' ἀπὸ ἐργασίαν μισῆς ὥρας, ἠ-
κούσθη ἀπὸ κάτω νὰ φωνάζῃ :

— Ἡ φωνὴς ἐξακολουθοῦν, ἀλλά δὲν
βγαίνουν ἀπὸ τὸ πηγάδι. Εἶμαι ἔς τὸν πάτο
καὶ νερό δὲν ὑπάρχει. Ἡ φωνὴς σὰ νὰ
βγαίνουν ἀπὸ τὸν τοῖχο. Στείλετε γρήγο-
ρα νὰ πάρτε λωστοὺς καὶ λισγάκια.

Δὲν ήτο εύκολη δουλειά, νανοίξουν
τρύπα εἰς τὸν τοῖχο τοῦ πηγαδιοῦ.

Ἐπιτέλους, κατὰ τὰς τρεῖς τὸ ἀπόγευ-

μα, ἕνας σωρὸς ἀπὸ πέτρες ἔπεσε κάτω
καί, εἰς τὴν τρύπαν πού ἐσχηματίσθη, ἐ-
φάνη ἀμέσως ή κεφαλὴ ἐνός θανικοῦ σκύ-
λου.

Ἀπὸ τὸ πρωί, ὁ Δράκος ήκουε τούς
κρότους τῶν ἐργαλείων καὶ δὲν ἔπαυσε νὰ
κλαυθμηρίζῃ. Τὸ δυστυχισμένον ζῶον, μέ
σοβαρὰν προσπάθειαν, κατάρθωσε νὰ περάσῃ
ἀπὸ τὴν τρύπαν εἰς τὸ πηγάδι. Τὰ πλευ-
ρά του ἐξεσχίσθησαν εἰς μύτες τῶν πε-
τρῶν.

Ὁ Δυβάλ καὶ οἱ ἄλλοι πού ήσαν εἰς
τὸ πηγάδι, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν ἀπὸ τὴν
τρύπαν δυνατά :

(Ἐπεται συνέχεια)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α') Μαγικὴ εἰκὼν

Πόσων ἐτῶν εἶνε αὐτός ὁ ἐσχάτογῆρος ;

β') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δελφίνος

NA	PI	ΣΤΑΝ	KPON
PA	ΣΧΑ	ΔΗ	ΜΟ
XAP	BH	KO	BI
BIA	BAP	ΣΟ	Α

Νὰ συναρμολογήσουν αἱ συλλαβαὶ αὗται,
ὥστε νάποτελεσθῶν ἕξ πόλεις τῆς Ρωσ-
σίας.

γ') Διὰ τούς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τοῦ 1913

* - ban - entendat - s'ist

Νάναρμωσθῇ τὸ φωνηεντόλιπον τοῦτο.

Ἀήλωσις. Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημά-
των τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ
ἐνός μόνον δικαλέπτου γραμματιστήμου.

Λύσεις τοῦ 36ου φύλλου

α') Ὀλύμπια, Παναθήναια, Ἴσθμια,
Νέμεα, Πύθια, Λύκεια. — β') Τὰ Με-
γαρά εἶνε πόλις τῆς Ἑλλάδος. — γ') Une
hirondelle ne fait pas le printemps.

«Ἐδγαλαν ἀπὸ μέσα ἐν ἀνάσθητον σώμα».

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Γιδοῖτος: — Καλημέρα. Τοτό· τὰ νέα σου;
Τοτό: — Δὲν τὰ ἐφόρετα σήμερα, γιατί βρέχει.
*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

*Αθήναι, 38 ὁδὸς Εὐρυπιδίου
τὴν 18 Αυγούστου 1914.

ΠΡΕΠΕΙ νὰ συμμορφώνεται κανεὶς μὲ τὰς περιστάσεις. Δι' αὐτὸ μὴ παραπονήσῃς ἂν δὲν ἀπαντῇ ἐκτενῶς εἰς τὰς ἐπιστολάς σου, ἢ καὶ ἂν δὲν ἀπαντῇ διόλου. Δὲν τὰ εἶπαμεν: à la guerre comme à la guerre!

Με μεγάλην μου χαρὰν ἀναγγέλλω τοὺς εὐτυχεῖς γάμους τῆς παλαιᾶς καὶ ἀγαπητῆς μου φίλης Λευκῆς Γ. Σακελλαιοπούλου, τῆς γνωστότατῆς εἰς τὸν κύκλον μας ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Σισυρὴ Μονομῆ, μετὰ τοῦ κ. Παναγιώτη Κ. Ριζάκη δικαστοῦ. Εὐχόμεν πάνταν εὐτυχίαν.

Ἑλληρικὸν Ἰδεῶδες, πολὺ εὐμερὲς ὁ μολόλογός σου, ἀλλὰ ἐκτενής. Θὰ τὴν ἐδημοσίευσαν ἂν ἦτο συντομώτερος (ὁ μισός) καὶ ἂν ἐξεδόδα ὀκτασέλιδα φύλλα. Ναί, εὐγενής ἡ φιλοδοξία σου, ἀλλὰ μὴ βιάζεσαι, μὴν ἀνυπομονής!

Λοιπὸν, Ἐνῶσις τῆς Κοίτης, πῶς σοὺ ἐφάνησαν τὰ τετρασέλιδα φύλλα; Πάλι ἔχουν ἀπ' ὅλα... Χάρτην τῶν λύσεων σοὺ ἔστειλα. Ἐνα φίλακι τὸν χαριτωμένον μικρὸν Μπαμπιν. Μὰ τί ὥραία ποὺ μοῦ τὸν περιγράφεις!

Ἡ Ἡωδιὴ Σάμος μοῦ γράφει: «Ἐπειδὴ γνωρίζω ὅτι ενδιαφερέσαι δι' ὅλα τὰ ἀφορῶντα τοὺς φίλους σου, σοὺ ἀναγγέλλω ὅτι ἡ περίφημη Ψιφίνα μου ἐγέννησε πάλι γῆς ἑνα υἱόν, τὸν ὁποῖον, σύμφωνα μὲ τὰ καθιερωθέντα — νὰ βάζω ὄχι, στὰ τέκνα τῆς Ψιφίνας μου ψευδώνυμα. — ὠνόμασα Νέλικε». Νὰ εἴτῃ καὶ νὰ μὴν ἀφίστη παντικόν!

*Ανθρώποις, γὰρ ποὺ μοῦ ἔγραψες καλὰ, Μ' ἀλήθεια, ἐφοδόνουν μὴν πεθάνῃς καὶ δὲν μοῦ ἔστειλεις τὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔγραψες ἀπὸ τὸ κρεββάτι; Ἀ, δὲν πεθαίνον ἔτσι, εὐκολὰ οἱ ἄνθρωποι! — Εὐχαριστῶ πολὺ τὸν καλὸ σου μαμαμπὰ ποὺ σὲ βοηθεῖ τόσο τὸν ἔσπαθωκα.

Ἄν θέλετε νὰ μάθετε πῶς περνᾷ καὶ ὁ φίλος μας Διφροστεφὴς Ὀλυμπιονίκης, ἰδοὺ: Καθεστὰι σὲ μιὰ ὥραία ἐξοχή καὶ ἔχει συντροφίαν ἑνα μαῦρο παχουλὸ ἀρνάκι, ποὺ ἀκούει εἰς τὸ ὄνομα «Μάρκος» καὶ τὸν ἀκολουθεῖ παντοῦ. Εἶνε τόσο ἔξυπνον, ὥστε ὅλοι οἱ γορικοί τὸ θαυμάζουν. Ἐπειδὴ ὁμοῦ δὲν τοῦ φθάνει ἡ συντροφία τοῦ ἀρνιοῦ, μοῦ παρήγγειλε καὶ τοῦ ἔστειλα ὁδοτόμους μου. Καὶ τώρα θὰ περνᾷ ἀκόμη ὥραιότερα.

Ο "Ὅρος τοῦ 1913" μοῦ γράφει: «Ἀπορῶ πῶς σοὺ πέρασαν ἡ ἰδέα, ὅτι εἰμπορεῖ νὰ δυσανασητήσουν οἱ φίλοι σου ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων, ἠναγκάσθῃς νὰ περιορίσῃς τὴν ἐκδοσὶν σου. Ἀπεναντίας, θὰ κάμουν ὅτι τοὺς εἶνε δυνατόν διὰ νὰ σὲ ὑποστηρίξουν. Εἰς τὴν ἀνάγκην φαίνονται οἱ καλοὶ φίλοι. Ταῦτα δὲ λέγων, μοῦ φαίνεται ὅτι διανοοῦμαι τὴν γνωμὴν ὅλων τῶν ἀληθινῶν φίλων σου.» Τὸ πιστεύω! Ὁ Αἰδυμαῖος ἔκαμε τὸν λογαριασμὸν καὶ ἤρρεν ὅτι, κατὰ τὴν ἐξαμηνίαν τοῦ 1914, εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας ἐδημοσίευσαν 189 κομμάτια, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 101 ἐστάλησαν ἀπὸ ἀγόρια καὶ τὰ 88 ἀπὸ κορίτσια. "Ε, δὲν εἶνε καὶ τόσο μεγάλη ἡ διαφορά.

Μοῦ ἄρεσε πολὺ τὸ γεμάτο ἀγάπη γράμματάκι σου, Φοῖονι. Πόσο μ' ἐμυλάρουν λόγοι, σὰν τὰ δικά σου, καὶ μάλιστα εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις...

Ὁραῖας ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Πατριώτης Πόθος, Πηλιεύς, ὁ Νικητὴς καὶ Πολικὸς Ἀστήρ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Διφροστεφὴς Βασιλεύς, κ. (Β. Α.) Σαλπικητὴς Ἐφρόδου, κ. (Κ. Π.) Μαγεμένο Κῆμα, κ. (ρρρ) Πυθία, κ. (Μ. Σ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ Πολικὸς Ἀστήρ (0) μὲ Τέλλον Ἀγοῦν, Βασιλεῖον τῶν Βουλγαροκότων, Ἀτομικὸν Εὐδονάκι — ἡ Ὑπερήφανος Ἑλληνίς (0) μὲ Ποιητρίσαν τῶν Δολιχαίων, Τέλλον Ἀγοῦν, Λορελάϊ, Σμωραϊκὴν Ἠχώ, Ἀκακίαν, Φάωνα — ὁ Πηλιεύς (0) μὲ Ἀτομικὸν Εὐδονάκι, Νάναρχον Μιαούλην, Πατριῶτη Ναυτοπόλο, Νικητὴν — τὸ Πειρατικὸν (0) μὲ Τέλλον Ἀγοῦν, Θέμον Βανιώτην, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Ξανθὴν Μονομῆ, Φάωνα, Χάονα, Κῆμα, Λορελάϊ, Νέλικε, Ἀκακίαν, Μπομπουλίαν, Πουπουλίαν, Συλβίαν, Ὀμυριάδα, Τελεσίλλαν, Τριανυμίαν, Αἰδυμαῖον, Κάριον, Σελίδα, Ἰόλην, Ἐρημίτιδα — ὁ Ὅρος τοῦ 1913 (0) μὲ Φάωνα, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Τσοῖτσαν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Τριανυμίαν (ἔχει καλὸς) Ἑλευθεροθεῖσαν Ἡπειρον (τόσον ἔστειλα) γὰρ ποὺ δὲν γορταίνεις νὰ τοὺς διαβάξῃς) Κάστορον Καλαμῶν (κάποτε, ἐκ λόγων ἀνεπαρκέτων τῆς θελήσεώς μου, δὲν προσφάνω τὸ ταχυδρομεῖον ἐκ τούτου ἡ μικρὰ ἀργοπορία) Θαλασσοπόδι τοῦ Στόλου (ἔ. θὰ ὀκνησῇ ὀλίγον τόπον καὶ διὰ κανένα Διαγωνισμὸν) Πεδίον τῆς Μάχης (εἰς τὸ ἴδιον λυσάχατον) Δοξαζόμενον Ρῆνον (ἔστειλα) Ἐῤστο, Μανωλ. (ὑπὸ τὸν τίτλον "Ἀπ' ὅλα δι' ὅλους" ἡ ἐφημερίς "Ἀκρόπολις" ἐδημοσίευσεν ἄλλοτε μικρὰ διάφορα καὶ συντετηγμένως τὸν τίτλον αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἔγεινεν ἀργότερα πασίγνωστος, τὸν ἔγραψεν ἔτσι: Α.Ο.Δ.Ο.) Λέοντα τῶν Θεομιστῶν (ναί, εἰς τὰς Ἀσκήσεις ὑπερπεπληθῆν ὁ ἀριθμὸς 403· τὸ ἄλλο λάθος εὐώητον) Τρελλὴν Ναυτοπόλο (ἔστειλα) πολὺ σωστὰ αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις, ἀλλὰ ποὺ τόπος διὰ τέτοιαις συζητήσεσι!) Κ.Καο. (ναί, δέγομαι) Μπαροτοκαλινισμὸν Γαλανόλευκην (ἔστειλα ἐκ δευτέρου 26 - 34) Γερατομάχον Ἑλληνα (ἔστειλα) Πουπουλίαν (ναί, καὶ σήμερον τὸ ἴδιον συμβαίνει, ἀλλὰ σ' ἐκτιμῶ πολὺ ποὺ δὲν παραπονεῖσαι καὶ ἀναγνωρίζεις τὸ δικαίον μου) Ἀπόγονον τοῦ Χατσηχοῖστον (βεβαίως πρέπει νὰ τὰς λύσῃς) Νεοῦ Κρήσου (σύμπτωσις, ἔγε ὑπομονὴν) Νικηφόρον Στόλον (καλὸς νὰ εἴλῃς) Αἰγλήν τοῦ Ἑλληνισμοῦ (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Νέον Βουλγαροκότον, Δελφίνα κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 18ην Αυγούστου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 146ος Διαγωνισμὸς Λύσεων
Αὐγούστου-Νοεμβρίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26ης Ὀκτωβρίου

406. Λεξιγριφος

"Ἀν κάτι ποὺ τὸ πρῶτον
Μ' ἐνα νησί συνάψῃς,
Μ' ἐνα σπορὸν ἀρχαῖον
Ἀπ' τοὺς ἔπτα, θὰ γράψῃς.
*Εστάλη ἀπὸ τὸ Φενγαροπάδο

407. Μεταγραμματισμός

Φανερὸν τῆς Ὀπτικῆς
Προβάλλει ἐν τῷ ἄμῃ.
Ἄν εἴς ὄνομα τῆς φίλης μας
Ἀλλάξωμ' ἐνα γράμμα.

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Λέοντος τῶν Θεομιστῶν

408. Ἀναγραμματισμός

Ἀντιονομίαν ἀναγραμματίσας,
Καὶ ζῶον ἄγριον ἐσχημάτισα.
*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδοῦ Ἀεροναύτου

409. Τρίγωνον

***** = Στρατηγός, Ἀθηναῖος.
***** = Θηρίον.
*** = Ἐπὶ ῥοῖμα γένους.
** = Μετοχή.
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

*Εστάλη ὑπὸ τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως

410. Ἐπιγραφή

Ι Π Ν Ε Δ Ν
Σ Α Κ Σ Π Ω
Τ Ι Ψ Ο Τ Γ
Ε Α Ε Υ Σ Ε
Υ Α Π Θ Η Α
Ε Τ Α Ι

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.
*Εστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τῆς Λέσβου

411. Μαγικὴ εἰκὼν ἀνευ εἰκόνος

— Κάκια. Ὅλγα, Λάμπρος, ἔλατε νὰ τὴν πιθῶμε.
— Ποιό;
— Μὰ σὰς τὸ εἶπα!
Τ' ἴθι ἔπιναν.

*Εστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλῃς Ἑλλάδος

412. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαιὰ γράμματα τῶν κατωθι ζητούμενων λήξουν ἀποτελοῦν κατὰ σειράν διάσημον ρήτορα τῆς ἀρχαιότητος:

1, Νῆσος τοῦ Ἰονίου. 2, Ρωμαῖος ἱστορικός. 3, Ἠρώς ἡμίθεος. 4, Πηγὴν ἀπὸ τὰ μεγὰλα. 5, Βασιλεὺς τῆς Περσίας. 6, Νεώτερος Ἑλλήνων ποιητής. 7, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

*Εστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας

413. Φωνηεντόλιπον

φδ - τς - ὀδλς - κν - ψδς - σ

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρου

414. Γρίφος

οὐπω	
οὐπω	οὐπω
	μὲγ
οὐπω	οὐπω
οὐπω	τέ.
ἢ φανός	

*Εστάλη ὑπὸ Κωνστ. Γ. Παπαγεωργίου

Εὐχάριστο καζοκαῖρι
σερνοῦν οἱ ἐροδιαζόμενοι
μὲ τόμους «Διασώσεως»

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 35ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 291)

ΑΘΗΝΩΝ: Στυλιανὴ Δ. Σκορδαρά, Θ. Ν. Φραγκιάς, Παναγιώτῃ Νεραϊδοῦλα, Γ. Β. Πετρογιάννης, Ἐμ. Μ. Φλωράκης, Σοφίκα Ἀγ. Βάθη, Ι. Ν. Χαλάς, Κ. Α. Λόντος.

ΑΙΓΙΝΗΣ: Εὐφημία Γ. Ζέρβα, Μικρὸς Παγανένιος.

ΒΟΛΟΥ: Ἀργίνη Κ. Λυκαοδοπούλου, Κ. Ι. Πανάς.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χαραλ. Γ. Λαπαθίης.

ΘΗΒΩΝ: Κ. Σ. Κατσηγιάννου.

ΚΑΒΑΛΛΑΣ: Ι. Θ. Λουροῦλας.

ΛΑΡΙΣΗΣ: Βύρ. Κ. Λατρετιδῆς.

ΜΕΓΑΡΩΝ: Στ. Ν. Κλαυσίδης.

Ν. ΦΑΛΛΗΡΟΥ: Ναταλία Π. Παρά.

ΠΑΤΡΩΝ Στ. Ηλ. Κοτσιδάκης, Γ. Χ. Τομα-

ροπούλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ο. Γ. Βαρελάς, Α. Γ. Βαρελάς.

ΠΥΡΓΟΥ: Νίνα Γ. Φιλίππου.

ΣΥΡΟΥ: Ιω. Μωραΐτης, Ν. Ι. Βατίης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁρῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐκλήρωθη ἡ ἐν Πύργῳ ΝΙΝΑ, Γ. ΦΑΙΛΠΠΟΥ, ἡ ὁποία ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου.